

EEN MAN VAN MIDDELBARE LEEFTIJD
EEN JONGE VROUW

Locatie: een dak dat uitkijkt over de Stad.

een

De man staat op de dakrand.

MAN Je maakt de keuze pas op het moment zelf.
Kun je niet eerder doen, probeer maar.
Pas als je er staat.
Als je naar beneden kijkt.
Dan pas snap je wat de keuze inhoudt. Wat het betekent. Echt betekent.

Oké. Het is hartje hoogzomer en de tijd staat stil. De dagen strekken zich als weken uit. De lucht hangt laag, drukt je plat zowat, de Stad zwijgt, geen geluid alleen hitte. Je handen zijn vuil en heet van de bruingeroeste brandtrap die je zojuist beklommen hebt. Sterke handen heb je vandaag, voel je het? Ze beklommen die brandtrap voor je, die handen, deden hun werk voor je, op, op, omhoog en weg, totdat je het dak bereikte, en daar ben je op de rand gaan staan. Je doet je ogen dicht. Strekt je vingers uit. Ben je er nog? Je bent er nog. Je ademt. Je pompt bloed. Je slaat hart. Je strekt ze verder uit, die vingers, je leunt over de rand, je zoekt je kantelpunt. Dat is belangrijk. Je wil weten waar het ligt, weten hoe ver je zo meteen moet leunen. Hoe dapper je zo moet zijn.
“Dapper moet je zijn,” opeens denk je aan haar, dat zei ze tegen je, weet je het nog?
“Dapper moet je zijn.” Dit is lang geleden, eindeloos lang, je bent je knie aan gort gevallen, grind en bloed kleven aan je huid als muesli, maar zij pleisterplakt je weer heel, in de keuken spat frituurvet, een blauwe frikandellenwalm kruipt je neus in en zij zegt “dapper moet je zijn, kleine lieveling, klein mooimens van me.”

Korte stilte.

MAN Je weet niet waarom je dit nu denkt. Jaren niet aan gedacht, vergeten terwijl het gebeurde, maar nu knalt het je kop in, de ene na de andere herinnering, je hoofd draait overuren, moet ook wel, waar je nu niet aan denkt, daar zul je nooit meer aan denken.

Hij realiseert zich wat dat betekent. Lijkt zich even te verliezen maar herpakt dan.

MAN Je opent je ogen. Ben je er nog? Je bent er nog. Je kijkt. Niet naar beneden, nooit naar beneden, recht vooruit kijk je.
Aan de horizon drijven twee vliegtuigen door de lucht.
Dit is belangrijk, hier kun je je blik aan ophangen, wat je ook doet, je kijkt niet naar beneden, je noteert: twee vliegtuigen drijven door de lucht.
Ronken over de Stad als twee vliegen rond een heet hoofd.
Ploegen zich door de avond heen op, op, omhoog en weg.
Je zou ze zo met je vinger kunnen wegtikken. Zie je het?
Je hebt geen haast.
Geen haast om te springen. Om te spatten.
Haast had je beneden. Hier heb je geen haast. Je gaat zitten, eerst zitten, rustig en stil zitten, zitten,

en kijken,
en af.

Je zit. En je zit stil.

Maar na een tijdje zie je opeens dat je dichterbij de rand zit, en even daarna nog dichterbij, en dan nog dichterbij, en nog, en dan sta je, strek je, je tenen haast tegen de rand, dan tegen, dan op, op en over, je moet de keuze maken, terug of door, je moet hem nú maken, kom op, dapper moet je zijn, jij hebt een wereld om uit te vallen, de Stad damp, het water schittert, die twee vliegtuigen stoten zich omhoog en je hoofd vliegt alle kanten op, van de jeuk op je rug naar de liefde van je ouders, klauwt om zich heen naar een laatste gedachte, naar iets, wat dan ook, duizend beelden dringen zich op, een leven vol, een kapotte knie, grind en bloed – jij hebt dingen gezien die niemand anders heeft gezien! Dingen die alleen bestaan omdat jij bestaat. Zolang jij bestaat. Die met jou de diepte in verdwijnen. Begrijp je dat wel? Dát is het afscheid dat je nemen moet!

Hij herstelt zich.

MAN

En dan word je rustig. Zomaar ineens heel rustig. En dan weet je dat je het gaat doen. In je hoofd heb je het al gedaan. Heb je de grond al op je af zien razen, heb je je wervels voelen spatten. Je hebt de keuze gemaakt, er is niks meer om bang voor te zijn.

Je bent kalm.

En dan opeens, vanuit het niets, verwarmt de zon je gezicht.

De lucht licht op in duizend kleuren, kleuren waar geen naam voor is, kleuren die over elkaar heen vallen als inktwolken in water, de mooiste zomeravond die je ooit gezien hebt, de lucht wordt zacht, wordt warm, wordt heet – wacht even heet? – wordt vuur – wacht even nee nee NEE NEE NEE – en dan staat de horizon in brand, de luchtverplaatsing slaat je zowat naar achter, een brandgeur beukt zich je neus in, de geur van frituurvet en frikandellenwalm, en dan pas klinkt het geraas. Het geraas van metaal dat door metaal heen scheurt, dat zich nestelt in vlees en pees en bot, en dan begint de zon te zakken, veel te snel te zakken, trekt een vuurstreep door de lucht, platen staal trekken zichzelf aan flarden, steekvlammen schieten als vuurwerk omhoog, de twee vliegtuigen verdraaien zich meer en meer, Siamees gesmolten, brokstukken en koffers en volle stoelen zweven eromheen als satellieten, de zon stort zich naar de aarde, kan niet sneller, gaat toch sneller, de straten lichten op, de huizenblokken, de balkons, de auto's en de fietsen en de gezichten van de mensen en de gezichten van hun kinderen lichten helwit op en doven dan uit als de zon zich over de Stad stort en alles met zich meesleurt.

Valt stil maar dooft niet uit,
gaat onder maar dooft niet uit.

Blijft hitte spugen.

En jij.

Jij staat.

Voeten over de rand.

Sta je daar te staan.

Te leven.

twee

Vanuit het niets stormt een jonge vrouw op, met een tas over haar schouder.

VROUW

HOLY FUCK.

Hij schrikt zich wild.

VROUW HOLY FUCKING FUCK
 GODVERDETERINGZIEKTE,
 zag je dat?

MAN Jezus Christus mens.

VROUW Zag je dat!

MAN Ik –

VROUW Zag je dat, zag je dat, heb je dat gezien. Zag je dat.

MAN Ja natuurlijk.

VROUW Oh m'n ogen joh.

Zij lacht, slaat gelijk haar hand voor haar mond.

VROUW En nu?

MAN Wat?

VROUW Wat doen we nu?

MAN Ik –

VROUW Jij zag het ook?
 Jij hebt het ook gezien, jij zag het ook?

MAN Ja.

VROUW Dat weet je zeker?

MAN Ja.

VROUW Je weet zeker dat je het ook zag?

MAN Ja.

VROUW Heel zeker?

MAN (GEËRGED) Ja.

VROUW Oké ja ik dacht misschien is het niet gebeurd.